

РЕШЕНИЕ

№ 6241

гр. София, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100505544 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 20076883 от 30.01.2023 год., постановено по гр.дело №2592/2020 год. по описа на СРС, II ГО, 60 с-в са отхвърлени като неоснователни предявените от М. Г. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, ж. к. ****, срещу Англо-американско училище - София, Булстат ****, представлявано от директора Т.Д.Ф., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Лозенец“, ул. ****, кумулативно обективно съединени иски, както следва: иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна; иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищцата на предишната работа на длъжност „учител по музика“ при ответника; и иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата в размер на 15509,74 лева, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа поради уволнението за периода от 26.10.2019 г. до 26.04.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Решението е обжалвано от ищеца М. Г. Т. с изложени доводи за неправилност, поради необоснованост, неправилно приложение на материалния закон и нарушение на процесуалните правила. Поддържа, че неправилно съдът е приел, че ищцата е узнала за съдебното решение и възстановяването ѝ на работа на 11.10.2019 г., като от тази дата

тече и предвидения в закона 14 дневен срок за явяване на работа /чл.345, ал.1 КТ/. Съобщението по посоченият текст от разпоредбата на закона е било получено от ищцата на 06.01.2020 г. и от този момент в предвидения от закона срок същата се е явила на работа. Изводите в обратен смисъл, жалбоподателят намира за неправилни. Освен това намира, че същите противоречат на дадените разяснения с ТР № 3/2019 г. от 02.12.2021 г. по тълк.д.№ 3/2019 г. на ОСГК на ВКС. При наличие на нарочно изпратено съобщение, както в случая е приложима първата хипотеза на тълкувателното решение.

Поддържа, че чрез събраните в производството доказателства е установено, че ищцата се е явила на работа на 09.01.2020 г. При така установеното се налага извод за основателност на предявените искове.

Заявява, че неправилно съдът е приел за недоказано поддържаното от ищцата твърдение, че преди посочената дата се е явила на работа на 17.10.2019 г. Чрез показанията на свидетеля В.П. – адвокат на ищцата е установено, че на 17.10.2019 г. ищцата се е явила на работа, но охраната не я допуснала, тъй като училището е било във ваканция и в сградата не е имало администрация. След този момент, както е установено, са последвали разговори между адвокат В.П. и свидетеля П.П.- експерт човешки ресурси в училището и адвокат Н. – процесуален представител на работодателя. Поддържа, че при постановяване на решението съдът неправилно е дал вяра единствено на показанията на доведените от ответника свидетели. Последните били противоречиви на събраните доказателства и дадените показания от свидетеля В.П..

Освен това, съдът неправилно приел, че издадената заповед за прекратяване на ТПО е законосъобразна, макар и подписана от неправеоимащо лице. За опровергаване на последното в производството не били събрани доказателства.

Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено и исковете да бъдат изцяло уважени. Претендира и присъждането на направените разноски.

Ответникът по жалбата Англо-американско училище - София оспорва същата, като неоснователна. Поддържа, че постановеното решение е валидно, допустимо и правилно. Моли решението на СРС да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира и присъждането на разноски.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и в този смисъл се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно

по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Във връзка с чл. 269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част, като такива в случая не се констатира. Относно доводите за неправилност съдът е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи, като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г по тълк.дело № 1/2013 г на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Съдът намира че постановеното решение е и правилно, като споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка с доводите по жалбата следва да се добави и следното:

Предявени са за разглеждане искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ и с правно основание чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ.

Настоящият състав намира, че фактическите констатации на СРС са правилни и обосновани и по идентичен начин се установяват от въззивния състав. Идентичен извод се налага и за формираните от първата инстанция правни изводи.

Чрез събраните пред първата инстанция доказателства е установено, че между страните е съществувало валидно трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор № ААУ 6003/01.07.2005 г., със сключването на който ищцата приела да изпълнява длъжността „учител по музика“ при ответника.

С Анекс № 12 от 24.04.2015 г. наименованието на длъжността, заемана от М. Т., било променено на „учител/начален курс/музика“.

Трудовият договор на ищцата бил прекратен от работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ, като уволнението било оспорено от М. Т. по съдебен ред. С Определение № 716 от 08.10.2019 г., постановено по гр. д. № 1688 по описа за 2019 г. на Върховен касационен съд, IV Гражданско отделение, не било допуснато касационно обжалване на Решение № 264 от 10.01.2019 г., постановено по гр. д. № 6955/2018 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, II-Е състав, с което уволнението на ищцата било признато за незаконно, същата била възстановена на заеманата преди уволнението длъжност - „учител/начален курс/музика“ при ответника и ѝ било присъдено обезщетение за оставането ѝ без работа поради уволнението.

Страните спорят относно моментът, в който ищцата е следвало да се яви на работа след възстановяването ѝ на работа с цитираното съдебно решение.

С разпоредбата на чл.345, ал.1 КТ е предвидено, че при възстановяване на работника или служителя на предишната му работа от работодателя или от съда той

може да я заеме, ако в двуседмичен срок от получаване на съобщението за възстановяване се яви на работа, освен когато този срок не бъде спазен по уважителни причини.

С дадените разяснения с ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 02.12.2021 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 3/2019 Г., ОСГК НА ВКС е предвидено, че двуседмичният срок за явяване на работа по чл. 345, ал. 1 КТ започва да тече само от получаването от страна на работника или служителя на нарочното съобщение за възстановяване на работа, изпратено от разгледалия делото първоинстанционен съд. Ако не е получено съобщение срокът започва да тече от деня, в който с явяване в предприятието или по друг начин работникът или служителят изяви пред работодателя желанието си да се върне на работата, на която е възстановен.

В случая чрез събраните пред първата инстанция доказателства е установено, че ищцата е узнала за влизане в сила на решението на СГС за възстановяването ѝ на работа на 10.10.2019 г. Така в производството е установено и страните не спорят, че с молба вх. № 8580/10.10.2019 г. процесуалният представител на ищцата /по образуваното гр. д. № 6955/2018 г. по описа на Софийски градски съд/ свидетелят - адв. В. П., поискала да ѝ бъде издаден заверен препис от влязлото в сила Определение № 716 от 08.10.2019 г., постановено по гр. д. № 1688/2019 г. ВКС, IV Г. О. Именно с оглед дадените разяснения с ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 02.12.2021 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 3/2019 Г., ОСГК НА ВКС за разрешаване на спорния въпрос датата на узнаване на съдебното решение за възстановяване на работа е ирелевантна.

Както е посочено в цитираното тълкувателно решение нормата на чл. 345, ал. 1 КТ е императивна и специална, дерогира общите правила за узнаване на влязлото в сила решение и задължава първоинстанционния съд, разгледал делото, да изпрати на работника или служителя нарочно съобщение за възстановяването му на работа, независимо от влизането в сила по правилата на ГПК на съдебното решение по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ. Нормата на чл. 345, ал. 1 КТ цели яснота и правна безспорност в отношенията на страните по трудовото правоотношение. Уведомяването в този случай е специална процедура - съобщението по чл. 345, ал. 1 КТ се изпраща от първоинстанционния съд след влизане на решението за възстановяване на работа в сила, получава се лично от работника или служителя в разумен срок след приключване на исковото производство и полученото съобщение поставя началото на срока по чл. 345, ал. 1 КТ. Разпоредбата на чл. 345, ал. 1 КТ не само конкретизира средството, чрез което работникът или служителят следва да бъде известен за окончателното възстановяване на работа - съобщение, но и категорично изисква то да бъде получено. Получаването на съобщението като обективен факт гарантира правната сигурност, за разлика от узнаването като субективен факт. С получаване на съобщението до знанието на работника или служителя е доведено

влизането в сила на решението за възстановяването му на работа и за него става ясен срокът, в който може да се яви, за да заеме работата, на която е възстановен. Извеждането на друг начален момент на срока не съответства на съдържанието и смисъла на разпоредбата на чл. 345, ал.1 КТ и е резултат от разширително тълкуване на правната норма, което може да доведе до неблагоприятни последици и за двете страни по трудовото правоотношение.

Съобразно така дадените разяснения в производството е установено по несъмнен начин, че нарочно съобщение за възстановяване на ищцата на предишната ѝ работа от съда / Софийски районен съд, 87 състав/ е било изпратено и съответно получено от нея на 06.01.2020 г. чрез нейния процесуален представител- адв. М.Р.. Въз основа на това съобщение /уведомление по чл. 345, ал. 1 КТ/ на 09.01.2020 г. М. Т. се явила лично в училището и депозирала заявление с вх. № ААУ-19/20-III-006/09.01.2020 г., с което поискала да бъде допусната да заеме длъжността, на която била възстановена.

Доводите на въззивника, че това е приложимата хипотеза в случая и съдът следва да приеме, че ищцата се е явила на работа в срока по чл.345, ал.1 КТ, съдът намира за неоснователни.

Чрез събраните в производството доказателства е установено, че преди да получи съобщението по чл.345, ал.1 КТ на 06.01.2020 г. ищцата е изявила пред работодателя си желанието си да се върне на работата, на която е възстановена, т.е. установено е наличието на втората хипотеза коментирана в ТР № 3 от 02.12.2021 г. по тълк.д. № 3/2019 г., ОСГК НА ВКС. Както е посочено в нея „ако не е получено съобщение срокът започва да тече от деня, в който с явяване в предприятието или по друг начин работникът или служителът изяви пред работодателя желанието си да се върне на работата, на която е възстановен“.

В подадено до работодателя, чрез куриер, заявление вх. № ААУ-19/20-IN-004/11.10.2019 г. ищцата се позовала на определението на Върховния касационен съд, с което не било допуснато касационно обжалване на решението на въззивната инстанция - СГС, постановяващо възстановяването ѝ на предишната длъжност и на основание чл. 345 КТ поискала да бъде допусната на работа за заемане на длъжността „учител/начален курс/музика“ в ответното училище. Т.е. с това си поведение ищцата е изявила пред работодателя си по друг начин, че желае да се върне на работата, на която е възстановена преди да ѝ бъде връчено надлежно съобщение по реда на чл.345, ал.1 КТ от първоинстанционния съд за връщане на работа.

С оглед това, настоящият състав намира че срокът по чл.345, ал.1 КТ е започнал да тече от посочената дата – 11.10.2019 г. доводите на въззивника в обратен смисъл, съдът намира за неоснователни с оглед изложените по-горе съображения.

Чрез събраните в производството доказателства е установено и страните не спорят, че в периода от 12.10.2019 г. (събота) до 20.10.2019 г. (неделя) училището-

ответник е било във ваканция.

От страна на ищеца са изложени твърдения, че се е явил да заеме при ответника работата, на която е бил възстановен с постановеното съдебно решение от СГС на 17.10.2019 г. Последното, според настоящия състав не е доказано в производството. Същевременно, според съда несъмнено доказването му би довело до извод, че работодателя-ответник не е допуснал лицето до работното му място и не е изпълнил съдебното решение.

Както е посочено с постановеното по реда на чл.290 ГПК Решение № 125 от 30.05.2018 г. по гр.д. № 3894/2017 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, което становище се възприема от настоящия състав и е приложимо в случая, явяване за заемане на работата означава работникът или служителът да се яви лично в предприятието и да изяви желание за заемане на предишната си длъжност. Само изпращането на писмо за намеренията, не означава, че е спазен срокът по чл. 345, ал. 1 КТ за възстановяване на трудовото правоотношение занапред. С изтичането на този срок и незаемането на работата трудовото правоотношение се прекратява без предизвестие, от която и да е от страните по договора. В този смисъл е трайната практика на ВКС - решение № 46/2014 г. по гр. д. № 3406/2013 г. на IV гр. отд. на ВКС, решение № 264/2011 г. по гр. д. № 1467/2010 г. на III гр. отд. на ВКС, решение № 346/2012 г. по гр. д. № 1010/2011 г. на IV гр. отд. на ВКС и др., която се споделя и от настоящия състав.

За установяване дали ищцата се е явила да заеме работата на сочената дата 17.10.2019 г. са събрани гласни доказателства чрез показанията на свидетелите В. Й. П., М.В.И., П.К.П., Ц.С.Б. и Б.З.Г..

От показанията на свидетелите М.И. /на длъжност „бизнес мениджър“ в училището/ и П.П. /на длъжност „специалист човешки ресурси“/, които съдят преценява с оглед указанията на чл.172 ГПК с оглед евентуалната им заинтересованост от изхода на спора се установява, че след постановяване на окончателния съдебен акт, с който ищцата била възстановена на работа в училището, адв. Н. им изпратил документите, които било необходимо да се подпишат при явяването на М. Т., за да заеме длъжността си. И тъй като ищцата трябвало да дойде лично през следващите две седмици, за да започне работа, а нямала пропуск, служителите от охраната били инструктирани при нейното явяване незабавно да уведомят някой от свидетелите - И. или П., за да може те от своя страна да организират срещата ѝ с директора на училището и да предприемат необходимите последващи действия за връщането ѝ на работа. От показанията им се установява, че училището е със специален пропускателен режим и когато лицето, което иска да влезе, няма пропуск, трябва да представи личната си карта, да обясни при кого отива и да му се издаде пропуск, който да върне при напускане на територията на училището. И двамата свидетели заявяват с категоричност, че през месец октомври 2019 г. никой от охраната не им се е обаждал,

за да ги уведоми, че ищцата е дошла в училището и е искала да се срещне с някой от ръководството. И тъй като на охраната били дадени изрични инструкции да се обаждат, ако М. Т. се яви, И. и П. заключават, че същата не е идвала след като е била възстановена, тъй като иначе щели да бъдат уведомени.

Чрез показанията на свидетеля П.П. се установява, че в края на м.октомври 2019 г. е бил проведен разговор между него и адв.В. П. във връзка с явяването на ищцата на работа след възстановяването ѝ от съда, който приключил с препращане на свидетеля П. за уточняване на детайли за това с адвокат Н. – процесуален представител на училището. От показанията на свидетеля П. се установява, че разговор между свидетеля В. П. и адв.Н. във връзка с връщането на ищцата на работа е бил проведен след това.

Чрез показанията на свидетеля Б.Г. /служител на фирмата, която осигурява охранителен режим на училището „Форс Делта“ ООД/, който е бил на смяна в училището през деня на 17.10.2019 г. се установява, че през същата седмица училището било във ваканция, поради което посещенията трябвало да бъдат предварително уговорени. Установява се, че ищцата не е извършила посещение в този ден на мястото за охрана, доколкото училището е било затворено.

От представената пред първата инстанция докладна записка от 14.02.2020 г. на В.Т.Л. /служител на „Форс Делта“ ООД и отговорник за обект „Англо-американско училище - Панчарево“/ се установява, че лицата В. Й. П. и М. Г. Т. не са посещавали училището в периода 01.10.2019 г. - 31.12.2019 г.; същите не са преминавали контролно-пропускателния пункт за пешеходци и не са били регистрирани в системата за контрол и регистрация на посетители в ААУ. За 2020 г. същите лица били регистрирани и били преминали през КПП-1 на училището единствено на 10.01.2020 г. и престояли на територията му от 09,38 ч. до 10,00 ч.

Чрез показанията на свидетеля В. П. /адвокат на ищцата/ се установява, че разговор между нея и адв.Н. във връзка с връщането на ищцата на работа е бил проведен в края на м.октомври 2019 г. преди получаване на издадената заповед № ААУ-19/20-HR-012/01.11.2019 г., с която трудовото правоотношение между страните е било прекратено на основание чл.325, ал. 1, т. 2 КТ, считано от 26.10.2019 г. Съдът не дава вяра на показанията на свидетеля П. в частта, с която същата сочи, че е посетила будка на охраната, която се намира преди училището на 17.10.2019 г. заедно с ищцата с оглед фактически заемане на работата от страна на последната. От една страна в посочената част показанията на свидетеля не съответстват на събраните и обсъдени по-горе доказателства. От друга, както самият свидетел П. сочи на този ден училището е било във ваканция и е било затворено, т.е. възможност за фактическо явяване на ищцата на работа е било невъзможно.

Доколкото в производството не е доказано в срокът по чл.345, ал.1 КТ изтичащ

на 25.10.2019 г. ищцата да се е явила фактически да заеме предишната си работа, за което е заявила желание с подаденото заявление на 11.10.2019 г., съдът намира доводите на въззивника, че единствената възможна дата за това е била 17.10.2019 г. за неоснователни. Изводът е формиран при съобразяване, че на ищцата е било известно, че училището – ответник е в училищна ваканция до 20.10.20219 г., както и че на 17.10.2019 г. не е било възможно фактически да започне работа на предишната ѝ длъжност, на която е била възстановена със съдебното решение. По отбелязването в календара за училищната ваканция в периода от 12.10.2019г. (събота) до 20.10.2019 г. (неделя) страните не спорят в производството. При заявяване желание за фактическо явяване на ищцата на работа след даденото заявление от нея на 11.10.2019 г. същата е била наясно, че училището – ответник е в училищна ваканция до 20.10.20219 г., както и че срокът за връщане на предишната работа е до 25.10.2019 г.

Показанията на свидетеля П.П. се потвърждават и от представената електронна кореспонденция между него и адв.Н.. Така в електронно изявление изпратено чрез електронна поща на 10.10.2019 г. адв. Б. Н. уведомил представителите на ответника - Т.Ф., П.П., Б. П.-К. и М.И., че при явяване на ищцата на работа трябва да бъде подписан прикаченият като файл към електронното писмо акт за възстановяване на предишна работа (длъжност). Съответно, на 11.10.2019 г. свидетеля П.П. изпратил до адв. Н. полученото същия ден заявление от М. Т. за заемане на длъжността, на която била възстановена. На 22.10.2019 г. адв. Н. изпратил нов имейл до представителите на училището, в който ги уведомил, че двуседмичният срок по чл. 345, ал. 1 КТ изтича на 25.10.2019 г. и трябва да изчакат до края на работния ден за явяване на ищцата. Съответно, както е посочено в същото, в случай че ищцата не се яви в училището до тази дата, трудовото правоотношение между страните се прекратявало, без да се дължи предизвестие от никоя от тях.

Чрез приетата пред първата инстанция СТЕ, чийто констатации настоящия състав кредитира по реда на чл.202 ГПК се установява, че приложените по делото разпечатки, представляващи три броя имейл съобщения, заедно с прикачените към тях файлове, били изпратени, съответно получени от адресатите и отразяват действително проведена кореспонденция.

Както бе посочено, със Заповед № ААУ-19/20-HR-012/01.11.2019 г. трудовото правоотношение между страните било прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 2 КТ, считано от 26.10.2019 г. С издадената заповед работодателят е приел, че в двуседмичният срок за заемане на длъжността, на която ищцата била възстановена, започнал да тече на 11.10.2019 г. и изтекъл на 25.10.2019 г., М. Т. не се е явила на работа, като същевременно не е уведомила училището за наличие на уважителни причини за неспазване на този срок.

В случая след като работното място на ищцата е било училището- ответник с

адрес гр.София, кв.Панчарево, ул.Сияние, 1, същата е следвало да се яви на посочения адрес и да продължи да изпълнява трудовите си задължения така, както преди издаването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, като не е било необходимо, доколкото законът не го изисква, да се отправя каквото и да е писмено изявление от страна на ищеца до работодателя, за да се заявява готовност за престоиране на работна сила. Фактическото явяване на работа на възстановения работник е достатъчно да се приеме, че е спазен преклузивния срок по чл. 345, ал.1 КТ. В тази насока е и дадения отговор по цитираното Решение № 125 от 30.05.2018 г. по гр.д. № 3894/2017 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, че след като не се е явил в рамките на срока по чл. 345 КТ на работното си място, а явяването е извършено след изтичането на този срок, за работодателят е възникнало правото да прекрати трудовото правоотношение и издадената в тази насока заповед, предмет на настоящото производство е законосъобразна, като предявените обективно съединени искове за нейната отмяна, възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и присъждане на обезщетения с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ са неоснователни.

В производството е установено, че заповедта е подписана за работодателя от М.В.И., в качеството ѝ на бизнес мениджър на училището, упълномощена от Съвета на директорите на ААУ с нотариално заверено пълномощно от 27.11.2018 г.

Установява се, че актът на работодателя за прекратяване на ТПО бил изпратен на ищцата по куриер и бил получен от нея на 20.11.2019 г., видно от представено по делото известие за доставяне.

Доводите на въззивника, че заповедта е издадена от неоправомощено с работодателска власт лице, съдът намира за неоснователни.

Според задължителната практика на ВКС е допустимо работодателската правоспособност да бъде делегирана чрез упълномощаване при прекратяване на трудово правоотношение и извън случаите на налагане на дисциплинарни наказания по чл. 192, ал. 1 КТ. Както е посочено в постановеното по реда на чл.290 ГПК Решение № 241 ОТ 01.12.2016 Г. ПО ГР. Д. № 1602/2016 Г., Г. К., III Г. О. НА ВКС, което се възприема от настоящия състав, в процеса по иск с правно основание чл.344, ал. 1, т. 1 КТ, когато с исковата молба е въведен довод за незаконност на уволнението поради подписването на заповедта от лице без представителна власт, работодателят, в чиято тежест е да установи законосъобразното осъществяване на потестативното си право да прекрати трудовото правоотношение, следва в преклузивните срокове, въведени с действащия процесуален закон, да ангажира доказателства за надлежно учредена представителна власт.

В случая ответникът- работодател е сторил това по предвидения в закона ред. От Анекс № 11 от 15.05.2016 г. към трудов договор № ААУ 6032/2005 се установява, че свидетелят М.И. заемала длъжността „бизнес мениджър“ в училището, на пълно

работно време и с основни задължения, подробно описани в длъжностната характеристика и в съответствие с вътрешните правила, установени от работодателя. По делото е представено нотариално заверено пълномощно от 27.11.2018 г., по силата на което членовете на Съвета на директорите - управляващия орган на Англо-американското училище в София, упълномощили всяко от следните лица - Д.Б.У. - директор на училището, и М.В.И. - негов бизнес мениджър, наричани поотделно „пълномощник“, с право всеки от тях самостоятелно да представлява училището за всякакви цели във връзка с дейността му пред всички физически и юридически лица, нотариуси, банки, държавни, местни и съдебни органи на територията на България и извън нея, и да извършва всякакви действия от името и за сметка на училището. Във връзка с това, без да се ограничава дадената обща представителна власт на пълномощника, в няколко точки били изброени и конкретни права. Съгласно т. 9 от пълномощното пълномощникът имал право да представлява училището за всякакви цели в качеството му на работодател, включително, но не само: да представлява училището пред неговите служители и работници и по сключени с тях трудови договори, да предприема всички и всякакви правни и фактически действия във връзка с наемането на работници и служители на училището, сключване, изменение и/или прекратяване на техните трудови правоотношения с училището, включително, но не само да договаря и подписва трудови договори без ограничения в паричната стойност и всякакви други документи относно създаването и/или изменението, и/или прекратяването на трудовоправните отношения, както и да изисква обяснения, налага дисциплинарни наказания, приема решения и вътрешни правила и политики, издава заповеди. Даденото пълномощно било валидно до по-ранния момент от изричното му оттегляне или избирането на нов директор, съответно нов бизнес мениджър на училището.

Поради това, съдът намира че в случая е делегирана работодателска правоспособност на подписалото процесната заповед лице и в разглеждания случай трудовото правоотношение е прекратено от лице с надлежни пълномощия. Искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е неоснователен. Решението на СРС се явява правилно и като такова ще следва да бъде потвърдено.

Относно искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

Отхвърлянето на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ обуславя неоснователност на иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

Решението е правилно и като такова ще следва да бъде потвърдено.

Относно искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ:

Исковете по чл.344, ал.1, т.3 вр. с чл.225, ал.1 и ал.2 от КТ, като акцесорни спрямо главния иск за признаване на уволнението за незаконно, са обусловени от изхода по него.

С оглед отхвърлянето на иска по чл.344, ал.1, т.1 от КТ, на отхвърляне подлежат и исковите за присъждане на дължимото се обезщетение по чл.225, ал.1 и ал.2 от КТ за претендиращия период.

Решението е правилно и като такова ще следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 4306.75 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20076883 от 30.01.2023 год., постановено по гр.дело №2592/2020 год. по описа на СРС, II ГО, 60 с-в.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, М. Г. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, ж. к. ****, да заплати на Англо-американско училище - София, Булстат ****, представлявано от директора Т.Д.Ф., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Лозенец“, ул. ****, сумата 4306.75 лева, представляваща направените по делото разноски за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.280, ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____